

«Möbius». Creació col·lectiva i interpretació: Abdeliazide Senhadji, Aïrelle Caen, Alejo Bianchi, Arnau Povedano, Andres Somoza, Antoine Thirion, Belar San Vicente, Florian Sontowski, Gwendal Beylier, Hamza Benlabied, Lörïc Fouchereau, Maélie Palomo, Mikis Matsakis, Oded Avinathan, Paula Wittib, Peter Freeman, Seppe Van Looveren, Tuk Frederiksen, Yamil Falvella. Col·laboracions artístiques: Rachid Ouramdane, Jonathan Fitoussi, Clemens Hourrière. Disseny de la il·luminació: Vincent Millet. Disseny del vestuari: Nadia Léon. Col·laboració acrobàtica: Nordine Allal. Direcció de producció i administració: Peggy Donck, Antoine Billaud Producció: Cie. XY. Fotografia: Christophe Raynaud De Lage, Cholette - Lefébure. Compagnie XY. Teatre Grec Montjuïc, Barcelona. Del 14 al 15 de juliol.

---

### Virtuosisme acrobàtic

La Compagnie XY ha estat una de les úniques que ha superat el pas de fronteres tancades pel coronavirus per poder actuar en aquesta edició singular del Grec 2020. La companyia de circ aeri francesa està d'aniversari, 15 anys, i els aniversaris serveixen per fer repàs del que s'ha fet, revisar-ho i també mirar endavant. Després de la seva llarga trajectòria, la companyia treballa amb el coreògraf Rachid Ouramdane, codirector amb Yoann Bourgeois del Centre Nacional Coreogràfic de Grenoble. ¿I això què vol dir? Doncs que de la pista de circ a la pista de dansa hi ha un fil gairebé invisible que les uneix.

Els 19 intèrprets de l'espectacle «Möbius» —per cert, tots ells considerats autors de la creació col·lectiva— s'enfilen a aquest fil i aporten tota la seva saviesa i destresa acrobàtica al moviment de la coreografia. És a dir, allò que sovint mostren les companyies de dansa es veu ampliat i arriscat per l'atreviment acrobàtic del circ. En certa manera, partint de la coreografia el que fan és mostrar-li al gènere que es pot ser una mica temerari i enfilem-se en torres de quatre membres, que en certs moments recorden els pilars primaris dels castellers, i fer-ho sempre en moviment, sense conformar-se a “carregar” i “descarregar” com ho farien els castellers sinó deixant-se anar com si un parapent invisible els aguantes o passar de mans d'un grup a un altre en un joc de la popular “vaca” de la manta adolescent, elevat a la quarta potència, no amunt i hop! sinó a dreta sempre en pla, com si el vent els empenyés.

Aquest és el cinquè espectacle de la companyia que, per cert, ja va ser en un altre Grec el 2012 amb la seva especialitat, les torres humanes de «Le Gran C», que va rebre el Premi Ciutat de Barcelona. Després d'expandir-se internacionalment encara van tornar a Barcelona amb «Il n'est pas encore minuit...»

A «Möbius», la companyia explora la relació entre l'individu i la col·lectivitat. Afirmen que el “grup” —la tribu— hi és sempre i sense excepcions els seus membres sempre acaben ajudant-se els uns als altres. Encara no havia arribat la pandèmia del coronavirus, una experiència de generació segle

XXI que ha demostrat que alguna cosa hi ha de cert en aquesta utopia de la Compagnie XY.

En un espectacle d'una hora justa l'estol d'acròbates-ballarins es mou en una sèrie d'exercicis acompanyats només per una banda sonora que els té ininterrompudament en constant moviment, una banda sonora que potser condiona un ritme persistent, insistent i tot, però que en realitat és el mecanisme que condiona cadascun dels passos que fan els intèrprets.

No hi ha paraules, esclar, a «Möbius», però el moviment també és expressió i certes formes vistes des de les grades insinuen segons quins símbols, un interrogant gegantí per exemple, potser per incloure's en la incertesa i la por que s'ha apoderat de la societat a tot el món, com la que s'intueix entre el públic reduït de la grades del Teatre Grec, adequadament separat i obligatòriament emmascarat, malgrat que l'aire sigui ben lliure i la xafogor d'estiu faci de les seves.

El vestuari —tan propi del gènere coreogràfic— no ha estat oblidat per l'espectacle «Möbius». Primer voleien en negre, després hi ha una meitat de la troupe que passa a blanc terrós —la il·luminació ajuda a crear aquests matisos— i acaba novament en negre, qui sap si per simbolitzar els diferents estols d'aus que travessen de nord a sud i de sud a nord cada temporada a la recerca d'un clima adequat.

Quinze anys després, l'estol de la Compagnie XY continua aixecant el vol. Ja ho diu Rainer Maria Rilke, que la companyia esmenta en la presentació de «Möbius»: «Qu'est-ce le dedans? / Sinon un ciel plus intense traversé d'oiseaux / Et profond de tous les vents du retour.»

**Andreu Sotorra, Clip de Teatre, 16 juliol 2020**